

Arrest

nr. 316 162 van 7 november 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R.-M. SUKENNIK
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 juni 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaarde in België te zijn aangekomen op 18 december 2005.

Op 8 december 2006 diende hij een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in. Deze werd zonder voorwerp verklaard op 28 september 2007.

Op 27 september 2009 diende verzoeker een tweede aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 8 februari 2011 besliste de verwerende partij tot het verlenen van een tijdelijk verblijfsrecht aan verzoeker op voorwaarde dat hij een arbeidskaart B zou verkrijgen.

Verzoeker bekwam een arbeidskaart B, geldig van 17 november 2011 tot 16 november 2012.

Op 17 september 2012 nam de verwerende partij de beslissing om aan verzoeker een tijdelijk verblijfsrecht toe te kennen tot 16 december 2012. Deze beslissing werd pas aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 januari 2013. Verzoeker ontving vervolgens geen verblijfskaart omdat de arbeidskaart B, waarvan de voorlegging als voorwaarde voor het verblijfsrecht vereist was, inmiddels vervallen was.

Verzoekers werkgevers dienden nieuwe aanvragen voor een arbeidskaart B in bij het Waalse Gewest op basis van de beslissing van 17 september 2012. Beide aanvragen werden geweigerd omwille van het ontbreken van een verblijfskaart en omwille van de niet-tewerkstelling van verzoeker tijdens de duur van zijn eerste arbeidskaart B. Op 17 december 2013 dienden de werkgevers een beroep in tegen deze beslissingen. De beroepen werden verworpen bij beslissing van 4 maart 2014.

Op 9 mei 2014 diende verzoeker een derde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. De verwerende partij verklaarde deze aanvraag onontvankelijk en nam eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten. Nadat verzoeker tegen deze beslissingen een beroep instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) heeft de verwerende partij deze beslissingen ingetrokken.

Op 22 augustus 2017 heeft de verwerende partij de hangende aanvraag op grond van artikel 9bis opnieuw onontvankelijk verklaard en een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissingen instelde bij de Raad, werd verworpen bij arrest nr. 253 462 van 26 april 2021.

Op 24 november 2021 dient verzoeker een vierde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Op 30 juni 2023 verklaart de verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.11.2021 werd ingediend door :

*M., G.(R.R.: 79051057741)
nationaliteit: Bangladesh
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van zijn Verzoek om Internationale Bescherming (VIB) en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste VIB werd ingediend op 19.12.2005 en werd afgesloten op 17.08.2006 met een weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 10.06.2010 sloot de Raad van State het ingediende beroep af. Op 06.02.2008 diende betrokkene een tweede VIB in, dat werd afgesloten met een weigering van inoverwegingname door Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 26.03.2008. Het derde en laatste VIB van betrokkene werd ingediend op 02.08.2021 en werd afgesloten op 07.09.2021 met een afstand van het VIB door betrokkene. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De duur van de procedure – namelijk iets minder dan 9 maanden voor het eerste VIB, minder dan 2 maanden voor het tweede VIB en iets meer dan een maand voor het derde VIB – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000). Er dient tevens opgemerkt te worden dat onder het VIB enkel de duur van de behandeling van het VIB door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De

beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielpcedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.

Betrokkene diende verder op 08.12.2006 een eerste aanvraag artikel 9bis in. Deze werd beoordeeld zonder voorwerp op 28.11.2007. Zijn tweede aanvraag artikel 9bis werd ingediend op 27.11.2009. Op 08.02.2011 werden de brieven aan de verschillende gewesten en aan betrokkene opgemaakt. Betrokkene had vanaf dan 3 maanden de tijd om een arbeidskaart B te bekomen bij één van de gewesten. Op 06.12.2011 werden onze diensten op de hoogte gebracht van het feit dat betrokkene een arbeidskaart B had bekomen, geldig van 17.11.2011 tot 16.11.2012. Daarop werden op 17.09.2012 instructies verstuurd om betrokkene in het bezit te stellen van een tijdelijk verblijf geldig tot 16.12.2012. De reden waarom DVZ enige tijd heeft gewacht met het opmaken van deze instructies is omdat er ondertussen op 23.04.2011 een administratieve controle van de politie met betrekking tot betrokkene was binnengekomen en onze diensten wilden eerst onderzoeken wat hier aan de hand was alvorens betrokkene een tijdelijk verblijf toe te staan. De beslissing tot toestaan van tijdelijk verblijf werd daarop tot 2 maal verstuurd aan de gemeente Namen. De beslissing werd dan uiteindelijk pas betekend op 24.01.2013. Betrokkene meent dat hij door een 'administratieve impasse' niet geregulariseerd is geweest en dat de 'traagheid van de administratieve procedures' hiervoor gezorgd zou hebben. Het kan de administratie echter niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Tot slot kan dit hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde betrokkene. Bovendien heeft betrokkene ook nooit enige moeite genomen om na het toekennen van zijn arbeidskaart B zelf contact op te nemen met onze diensten. Tot slot, op 09.05.2014, diende betrokkene een derde aanvraag artikel 9bis in. Deze werd afgesloten met een onontvankelijke beslissing op 13.06.2017. Na intrekking van deze beslissing werd op 22.08.2017 wederom een onontvankelijke beslissing genomen.

In zijn aanvraag verwijst betrokkene naar de COVID-19 pandemie. Hij stelt dat er een risico is dat ambassades en grenzen opnieuw gesloten worden zoals aan het begin van de crisis meermaals gebeurd is, of dat vluchten op het laatste moment worden geannuleerd. Hij verwijst tevens naar de gezondheidsmaatregelen. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat de COVID pandemie een wereldwijd fenomeen is, waarbij ook dagdagelijkse handelingen in België, zoals bijvoorbeeld het reizen met het openbaar vervoer, een zekere kans op besmetting met zich meebrengen. Betrokkene toont niet aan dat hij tijdens haar reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen, noch dat hij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst. Verder blijkt dat de bevoegde ambassade voor betrokkene niet gesloten meer gesloten is omwille van het coronavirus, noch dat de grenzen gesloten zijn omwille van de coronapandemie. Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat momenteel internationale vluchten niet langer beperkt zijn en dus wereldwijde vluchten terug toegelaten en mogelijk zijn.

Wat de verwijzing naar art. 22 van de Belgische Grondwet en artikel 8 EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat deze verwijzingen hier niet van toepassing zijn daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven, noch dat zijn eventuele sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar de aangehaalde artikels. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de eventuele familiale en/of sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Tot slot dient er nog opgemerkt te worden dat betrokkene in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn sociale banden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Betrokkene haalt in de aanvraag aan te kunnen gaan werken vanaf het ogenblik dat hij over een verblijfsvergunning beschikt en hij legt ter staving werkbeloftes voor een job in België bij [...] dd. 04.10.2021, bij [...] dd. 24.09.2021 en bij [...] dd. 23.09.2021 voor. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke

of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken wij op dat indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen. Hij moet zijn gecombineerde vergunning aldus aanvragen via de geijkte procedure via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van zijn arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.

Betrokkene verwijst verder naar het beginsel van gelijkheid, het non-discriminatiebeginsel en artikel 10 en 11 van de Grondwet. De loutere verwijzing naar het beginsel van gelijkheid, het non-discriminatiebeginsel en artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet vormt echter geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan welke rechten zouden geschonden worden indien hij dient terug te keren naar hun land van herkomst.

In zijn aanvraag verwijst betrokkene naar de recente verklaringen van het kabinet van de staatssecretaris Sammy Mahdi en van de heer Geert Verbauwheide, alsook naar het persbericht dd. 19.07.2021 en de brief dd. 14.07.2021 opgesteld door Sammy Mahdi. Deze verklaringen hadden echter betrekking op de specifieke situatie van de hongerstakers in 2021 en zijn aldus niet van toepassing op betrokkene. Bovendien is de aanvraag van betrokkene onontvankelijk, terwijl de aanvragen van de hongerstakers ongegronde beslissingen betroffen. De elementen uit de aanvraag van betrokkene die behoren tot de gegrondheid van de aanvraag worden in deze fase niet behandeld. Betrokkene verwijst verder naar de uitspraak van mijnheer Olivier de Schutter, bijzonder rapporteur van de Verenigde Naties over de mensenrechten. Wij dienen op te merken dat elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel wordt onderzocht. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat betrokkene zich niet in buitengewone omstandigheden bevindt. De aanvraag kan aldus in het land van herkomst gebeuren.

De advocaat van betrokkene wijst op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) is met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat de bewering van betrokkene betreft dat DVZ reeds in zijn beslissing in 2011 de duurzame verankering van betrokkene in België erkende, dient opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit onvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden onvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg lijkt het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht (RVV: arrestnr: 60 173 van 26 april 2011). Uit hetgeen voorafgaat is duidelijk gebleken dat betrokkene zich niet in buitengewone omstandigheden bevindt. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

De elementen van lang verblijf en integratie (dat betrokkene in België is sinds 2005, dat hij op moment van aanvraag 16 jaar ononderbroken in België verbleef, zijn sterk ontwikkeld sociaal netwerk in België, de gesloten vriendschappen, de professionele ontmoetingen, dat zijn levensproject verder uitgebouwd is, dat hij over verschillende banden beschikt, dat hij hier relaties en activiteiten onderhoudt, de getuigenissenverklaringen, dat hij een groot hart heeft en altijd bereid is om anderen te hulp te komen, dat zijn verankering enkel maar steviger is geworden de laatste jaren, dat hij nooit een sociale uitkering heeft ontvangen en het bijgevoegde attest van het OCMW dd. 28.09.2021, dat hij een waarlijk privéleven en levensproject heeft uitgebouwd, het attest van CINL te Namen dat verklaart dat betrokkene reeds meerdere jaren hun sociale dienst frequenteert dd. 07.09.2021, de verklaring van de dokter dd. 24.09.2021 dat betrokkene sinds 2006 in België is, het attest van Aide aux Personnes Déplacées asbl dd. 16.09.2021, het attest van CINL dd. 21.06.2018, het arbeidscontract dd. 12.12.2013 en bijhorende brieven dd. 18.11.2013 van Direction Générale opérationnelle de l'économie, de l'emploi et de la recherche, de arbeidskaart dd. 02.12.2011, het document dd. 03.04.2014 van Service Public de Wallonie, de documenten ter bewijs van betrokkenes aanwezigheid op het grondgebied) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RVS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op dezelfde datum wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: M., G.

[...]

nationaliteit : Bangladesh

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen kinderen.

Het gezins- en familieleden : Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

De gezondheidstoestand : Betrokkene haalt geen medische elementen aan.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

“- Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (hierna: EVRM);

- Schending van de artikelen 10, 11 en 22 van de Grondwet ;

- Schending van de artikelen 9 bis, 62 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de binnenkomst, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van administratieve handelingen;

- Schending van het algemene beginsel van behoorlijk bestuur, het voorzichtigheidsbeginsel, het beginsel van goed administratief beheer, dat vereist dat elk besluit gebaseerd is op legitieme en wettelijk toelaatbare gronden, en het beginsel van materiële motivering;

- Tegenstrijdigheid en ontoereikendheid in oorzaken en redenen ;

- Kennelijke beoordelingsfout.

Eerste vestiging

OVERWEGENDE dat de wederpartij niet kan worden verweten dat zij de zaak zorgvuldig heeft onderzocht en daarvoor de nodige tijd heeft genomen. Ten slotte kan dit in ieder geval niet tot gevolg hebben dat voor de betrokkene een verblijfsrecht ontstaat.

Zij voert ook aan dat verzoeker nooit de moeite heeft genomen om contact op te nemen met de vreemdelingendienst nadat zijn B-vergunning was verleend.

OVERWEGENDE dat de opposant zelf erkent op 17.9.2012 instructies te hebben gegeven om een verblijfsvergunning af te geven die geldig is tot 16.12.2012, terwijl de arbeidsvergunning B op 17.11.2011 was afgegeven tot 16.11.2012.

Dat de wederpartij derhalve wist dat het voor verzoeker onmogelijk zou zijn om een verlenging van zijn arbeidsvergunning te verkrijgen.

Dat het onjuist is om te stellen dat hij nooit heeft geprobeerd om contact op te nemen met de andere partij, aangezien hij de CIRE en zijn maatschappelijk werker herhaaldelijk heeft laten tussenkomen.

De redenering van de tegenpartij moet feitelijk en juridisch correct zijn.

Dat de wederpartij in casu de op haar rustende motiveringsplicht niet is nagekomen, die vereist dat de

De wederpartij moet daarom haar beslissing toereikend motiveren met betrekking tot alle argumenten die de verzoeker in zijn vordering heeft aangevoerd:

"Volgens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen bestaat de motivering waarvan elke bestuurshandeling het voorwerp moet uitmaken, in de vermelding, in de handeling, van de juridische en feitelijke overwegingen die tot de vaststelling ervan hebben geleid; dat deze motivering toereikend moet zijn, d.w.z. precies, volledig en specifiek voor het betrokken geval" (RvS, arrest nr. 185.724 van 19 augustus 2008; RG: A.179.818/29.933);

Verzoeker heeft aangetoond dat hij de gevolgen van deze regularisatie niet heeft kunnen genieten wegens de lange administratieve termijnen die de verschillende autoriteiten in acht hebben genomen bij het nemen en afgeven van de voor het verkrijgen van zijn verblijfsvergunning noodzakelijke besluiten;

Uit de verschillende beslissingen blijkt echter duidelijk dat het de bedoeling van de vreemdelingendienst was om na te gaan of verzoeker op grond van uitzonderlijke omstandigheden niet naar zijn land van herkomst kon terugkeren en of er gegronde redenen waren om zijn status te regulariseren;

Dat deze besluiten in 2011 en 2012 zijn genomen, dat wil zeggen nadat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 nietig had verklaard;

Dat de destijds door opposante genomen beslissingen derhalve geacht moeten worden te zijn voortgevloeid uit haar vrije beoordelingsbevoegdheid en niet uit de instructie van 19 juli 2009 waaraan zij niet was gebonden;

In elk geval zijn deze beslissingen, waarop verzoekster zich beroept, definitief en kunnen zij niet worden genegeerd;

Hoewel de tegenpartij een discretionaire bevoegdheid heeft krachtens artikel 9bis van de wet van 15.12.1980, kan deze bevoegdheid niet willekeurig zijn;

Zoals hierboven vermeld, is zij niet alleen gebonden aan de motiveringsplicht, maar ook aan de beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het vertrouwensbeginsel;

De Raad van State heeft in een aantal arresten de voorwaarden voor de toepassing van het vertrouwensbeginsel uiteengezet:

- In arrest nr. 237428 van 21 februari 2017:

"In het geval van een individuele handeling, in het kader waarvan de overheid over een discretionaire bevoegdheid beschikt, veronderstelt de mogelijkheid om aanspraak te maken op bescherming van het gewettigd vertrouwen dat de overheid de betrokkene vooraf nauwkeurige toezeggingen heeft gedaan die bij hem gegronde verwachtingen kunnen wekken. Schending van het vertrouwensbeginsel veronderstelt drie voorwaarden, namelijk een vergissing van de administratie, een door deze vergissing gewekt gewettigd vertrouwen en het ontbreken van een ernstige reden om deze erkenning ongedaan te maken".

- In arrest nr. 234572 van 28 april 2016:

"Het beginsel van gewettigd vertrouwen houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een duidelijke en welomschreven handelwijze van de overheid of, in principe, op beloften die de overheid hem in een specifiek geval heeft gedaan.

- In arrest nr. 230262 van 20 februari 2015:

"Er kan een beroep worden gedaan op het beginsel van het gewettigd vertrouwen wanneer de overheid haar discretionaire bevoegdheid uitoefent door een beslissing te nemen die zonder aanwijsbare reden afwijkt van een vaste gedragslijn waarop de kiezer rechtmatig mocht vertrouwen, of van specifieke beloften of toezeggingen die zonder voorbehoud zijn gedaan met betrekking tot een specifiek geval. Dit principe sluit de toepassing van wettelijke en reglementaire bepalingen niet uit.

Dat de wederpartij bij verzoeker zeer duidelijk "gegronde verwachtingen" heeft gewekt, aangezien zij hem bij twee besluiten in kennis heeft gesteld van haar besluit om zijn situatie te regulariseren op grond van zijn "duurzame plaatselijke wortels", mits hij zou werken;

dat de wederpartij ten onrechte de verblijfsvergunning niet rechtstreeks heeft afgegeven terwijl verzoeker zijn werkvergunning had opgestuurd;

Dat het vervolgens in het kader van het bestreden besluit is afgeweken van de gedragslijn die het in verzoekers concrete geval had uitgezet, van de belofte die het hem had gedaan, zonder uitleg, aangezien het sprak van een zorgvuldig onderzoek van de zaak, terwijl dat onderzoek reeds had plaatsgevonden toen het besluit van 8 februari 2011 werd genomen, waarbij hem drie maanden de tijd werd gegeven om een B-vergunning te verkrijgen;

Dat de tegenpartij het vertrouwensbeginsel schendt;

Dat verzoeker de procedure heeft gevolgd zoals die hem was uitgelegd, namelijk binnen 3 maanden een aanvraag voor een werkvergunning indienen en de werkvergunning overleggen;

Dat de procedure helaas niet het normale verloop heeft gehad, omdat de vreemdelingendienst bijna 10 maanden nodig heeft gehad om een beslissing te nemen over een tijdelijk verblijf (2 maanden voor het verstrijken van de aan verzoeker afgegeven werkvergunning), nadat verzoeker hem zijn werkvergunning had toegezonden;

Dat de verblijfsvergunning niet werd afgegeven aan de heer G. omdat zijn werkvergunning niet langer geldig was, terwijl het voor hem noodzakelijk was om een nieuwe te verkrijgen (zoals wordt bevestigd door de beslissing tot weigering van een werkvergunning van 18 november 2013, waarin staat dat "u geen kopie van beide zijden van de geldige Belgische verblijfsvergunning van de werknemer hebt bijgevoegd" - "aangezien de werknemer niet tewerkgesteld was tijdens de geldigheidsperiode van zijn vorige werkvergunning, zijn de volgende weigeringsgronden van toepassing");

Dat de vreemdelingendienst door haar inertie haar eigen beslissing onuitvoerbaar heeft gemaakt;

Dat het derhalve legitiem was voor verzoeker om bij de vreemdelingendienst een nieuwe periode van 3 maanden aan te vragen om een nieuwe werkvergunning te verkrijgen, wat hij heeft gedaan in het kader van de aanvraag van 06.05.2014 ;

Dat de tegenpartij haar "koerswijziging" in de specifieke zaak van de verzoeker moet uitleggen;

Dat het niet zozeer een kwestie van timing is als wel van inhoud; de wederpartij legt niet uit waarom de elementen die in het verleden de ontvankelijkheid van de ene claim rechtvaardigden, de volgende niet rechtvaardigen, terwijl het dezelfde elementen (versterkt door de tijd) zijn die zijn ingeroepen;

Dat de redenen voor de beslissing van de tegenpartij daarom stereotiep zijn;

Bovendien volstaat de loutere (en bovendien onjuiste) weergave van de door verzoekster in haar verzoekschrift aangevoerde argumenten en de verklaring dat deze geen uitzonderlijke omstandigheden vormen, niet om haar beslissing te rechtvaardigen;

In zijn arrest nr. 75.209 van 16 februari 2012 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat "een correcte toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 niet alleen vereist dat de elementen

worden opgesomd waarop de aanvrager van een verblijfsvergunning zich beroept, maar ook dat wordt aangegeven in welk opzicht deze elementen de toekenning van een verblijfsvergunning niet rechtvaardigen, zonder dat de verweerder zijn discretionaire bevoegdheid beperkt";

Deze rechtspraak moet mutatis mutandis worden toegepast op de kwestie van de uitzonderlijke omstandigheden;

EN OVERWEGENDE dat de opposant in zijn besluit van 08.02.2011 de duurzame lokale wortels van de aanvrager heeft erkend;

Dat deze verankering 10 jaar later nog sterker is.

Het is derhalve tegenstrijdig om in de bestreden beschikking te stellen dat de door verzoekster ontwikkelde sociale, emotionele en professionele banden niet voldoende sterk zijn om op passende wijze te verwijzen naar artikel 8 EVRM;

Het is moeilijk, zo niet ondenkbaar, voor de eiser om te begrijpen dat zijn wortels 10 jaar geleden sterk genoeg werden geacht om zijn regularisatie van verblijf te rechtvaardigen, maar niet langer sterk genoeg 10 jaar later, wanneer hij natuurlijk nog sterker in de Belgische samenleving is geworteld.

De redenering van de wederpartij, die erin bestaat dat elke vordering afzonderlijk wordt onderzocht en dat het bestaan van een ontvankelijke beslissing in het verleden niet van toepassing is op de toekomst, volstaat niet om het voltgezicht van de wederpartij te begrijpen, vooral omdat de beslissing van 2011 duidelijk verwees naar een sociale, private en professionele verankering.

Dat verzoeker zich in dit verband in zijn verzoekschrift heeft beroepen op artikel 8 EVRM;

Dat artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 de vreemdelingendienst verplicht rekening te houden met het privé- en gezinsleven van de betrokkene op het grondgebied;

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens is van mening dat het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM een ruim begrip is (EHRM, Peck v. the United Kingdom judgment of 28 January 2003, § 57) en dat het consequent "de uitzetting van langdurig ingezetenen heeft beoordeeld in termen van zowel 'private life' als 'family life', waarbij een zeker belang werd gehecht aan de mate van sociale integratie van de betrokken personen" (EHRM, Slivenko v. Letland arrest van 9 oktober 2003, § 95);

Aangezien verzoeker sinds 2005 in België verblijft en in de 17 jaar die hij daar heeft doorgebracht, perfect in de Belgische samenleving is geïntegreerd, moet zijn situatie ontegenzeggelijk worden benaderd vanuit het oogpunt van naleving van artikel 8 EVRM;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zijn arrest Conka tegen België van 5 februari 2002 heeft geoordeeld dat

"De vereisten van artikel 13 zijn, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, van de orde van een waarborg, en niet van louter goede wil of een praktische regeling. Dit is een van de gevolgen van de rechtsstaat, een van de fundamentele beginselen van een democratische samenleving, die inherent is aan alle artikelen van het Verdrag (zie, mutatis mutandis, latridis v. Greece [GC], no. 31107/96, § 58, ECHR 1999-II)."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft dit principe consequent toegepast door te oordelen dat

"Gelet op het feit dat de vereisten van artikel 8 EVRM, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, van de orde van een waarborg zijn en niet van louter goodwill of praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka 1 België, § 83), enerzijds, en op het feit dat dit artikel voorrang heeft op de bepalingen van de wet van 15 december 1980 (CE 22 december 2010, nr. 210.029), anderzijds, is het aan het bestuursorgaan om, alvorens een beslissing te nemen, de zaak zo grondig mogelijk te onderzoeken in het licht van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben". (zie bijvoorbeeld C.C.E., arrest nr. 98 175 van 28 februari 2013) ;

Zelfs indien de Raad overeenkomstig zijn vaste rechtspraak zou oordelen dat er geen sprake is van een inmenging en dat er dus geen reden is om artikel 8, lid 2, in casu toe te passen voor zover het niet gaat om de intrekking van een verblijfsrecht, is de wederpartij op grond van haar positieve verplichting niettemin verplicht de betrokken belangen af te wegen en kan zij zich niet eenvoudigweg verschuilen achter de wet van 15 december 1980;

Als er geen sprake is van inmenging, moet de situatie volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens worden onderzocht vanuit het oogpunt van de positieve verplichting van de Staat en of deze verplicht is het verblijf toe te staan om het privé- en/of gezinsleven in stand te houden en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut tegen Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer tegen Nederland, §38);

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van oordeel is dat

"In de context van zowel positieve als negatieve verplichtingen moet de staat een billijk evenwicht vinden tussen de concurrerende belangen van het individu en de gemeenschap als geheel". (EHRM, arrest 50435/99 van 31 januari 2006, zaak Rodrigues da Silva en Hoogkamer tegen Nederland, §39);

De Conseil du contentieux des étrangers oordeelde dat

"Voor zover niet wordt betwist dat het om een eerste toelating gaat, kan niet worden gesteld dat de bestreden maatregel een inmenging in het privéleven inhoudt. Er moet echter worden onderzocht of op de staat een positieve verplichting rust om de instandhouding en de ontwikkeling van het privéleven van verzoeker mogelijk te maken. Om de omvang van de verplichtingen van de Staat uit hoofde van artikel 8, lid 1, EVRM te bepalen, moet in gedachten worden gehouden dat de omvang van de verplichtingen van een Staat om familieleden van personen die daar verblijven tot zijn grondgebied toe te laten, varieert naar gelang van de bijzondere omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (zie onder meer Abdulaziz, Cabales en Balkandi tegen het Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, en recentelijk Osman tegen Denemarken, nr. 38058/09, §54, 14 juni 2011)." (E.C.C., arrest nr. 78278 van 29 maart 2012);

Dat de wederpartij genoeg neemt met het stereotiepe argument dat artikel 8 EVRM niet verhindert dat staten hun immigratie regelen en dat daarom het beginsel dat een terugkeer naar het land van herkomst vereist is om een aanvraag in te dienen nooit in strijd is met artikel 8 EVRM;

Dat een dergelijke paragraaf ver afstaat van een beslissing op basis van de specifieke omstandigheden van het geval;

Dat de redenen voor de beslissing stereotiep zijn;

zodanig dat de bestreden handelingen nietig moeten worden verklaard en in de tussentijd moeten worden opgeschort.

TWEEDE BRANCH

dat verweersters motivering van haar besluit stereotiep is, aangezien zij de door verzoeker aangevoerde elementen betreffende zijn integratie en beroepsbekwaamheid, met name zijn belofte van tewerkstelling, principieel uitsluit op grond dat het bestaan van beroepsbetrekkingen op zich geen uitzonderlijke omstandigheid is, met name wanneer de betrokkene niet over de "vereiste vergunningen" beschikt;

dat het feit dat de arbeidswetgeving een specifieke vergunning vereist om als werknemer te mogen verblijven, geenszins uitsluit dat de beroepsvooruitzichten van de aanvrager een element vormen dat kan bijdragen tot het aantonen van de gegrondheid van het verzoek om verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980;

Dat het onmogelijk is om een "single permit" te verkrijgen in de situatie van de aanvrager, die illegaal op het grondgebied verblijft (art. 61/25-2 §2 van de wet van 15 december 1980);

Verweester heeft in de criteria die zijn vastgesteld in de opeenvolgende instructies met betrekking tot de toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 bijna altijd verwezen naar de vooruitzichten op werk, zodat het niet begrijpelijk is dat zij hier stelt dat deze "principieel" zijn uitgesloten;

dat het gaat om factoren die in aanmerking moeten worden genomen in het kader van de door artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 voorgeschreven analyse: kwalificaties en beroepsperspectieven zijn, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift heeft uiteengezet, duidelijk gunstige factoren waarop hij zich kan beroepen;

dat verweester deze niet op basis van een principieel standpunt kan afwijzen alsof zij waren uitgesloten van de werkingsfeer van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980.

In een recente uitspraak, nr. 285 049 van 20 februari 2023 (nadruk toegevoegd), oordeelde Uw Raad:

"In deze omstandigheden heeft verzoekster niet aangevoerd dat zij een bestaande betrekking had, maar enkel dat zij wilde werken en concrete vooruitzichten had om te worden aangenomen. In haar verzoekschrift heeft zij aangegeven dat zij "actief wil zijn op de arbeidsmarkt" en dat zij "een belofte van arbeidsovereenkomst heeft ondertekend met SPRL Prescieran [...] om te werken als schoonmaakster" en dat "de verblijfsvergunning die zij in het kader van deze procedure zal verkrijgen, haar toegang zal geven tot de arbeidsmarkt".

Alleen op dit argument antwoorden dat een "voorafgaande vergunning afgegeven door de bevoegde autoriteit" vereist is om in België te kunnen werken en dat de aanvrager momenteel niet gemachtigd is om te werken, volstaat op zijn minst niet in een beslissing om de aanvraag ten gronde af te wijzen.

(...) Verweerder heeft geen echte beoordeling gemaakt van verzoekers intentie om te werken. Zonder in te gaan op de grond van de zaak en onverminderd de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van verweerder, merkt de Raad evenwel op dat dit een factor is die in aanmerking kan worden genomen en in voorkomend geval kan worden afgewogen tegen andere (positieve en/of negatieve) factoren. In dit verband moet ook worden opgemerkt dat verzoeker in de toekomst wellicht een tewerkstellingsvergunning kan krijgen.

Verzoekster stelt dan ook terecht dat "haar wens om te werken [...], als humanitaire grond waarop haar aanvraag is gebaseerd, niet kan worden afgewezen op grond van het feit dat verzoekster geen werkvergunning heeft, die zij automatisch zou krijgen indien verweerder de aanvraag voor een verblijfsvergunning gegrond zou verklaren" en om te concluderen dat verweerder "zijn beslissing niet op geldige wijze heeft gemotiveerd";

Deze redenering is van toepassing op de onderhavige zaak voor zover verzoekers ook uitdrukkelijk hun wens om te werken als een ontvankelijke en inhoudelijke grond voor hun aanvraag hebben opgegeven;

Verweerder terechtvaardt haar standpunt door een voorwaarde op te leggen die in artikel 9 bis LE ontbreekt, hetgeen neerkomt op miskenning van deze bepaling en ontoereikende motivering van haar besluit; artikel 9 bis LE beperkt noch stelt voorwaarden aan het bestaan van een uitzonderlijke omstandigheid of een humanitaire reden die verband houdt met een arbeidssituatie waarvoor een andere vergunning is verleend.

Voor zover de redenering dus neerkomt op een miskenning van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 en hoe dan ook ontoereikend en onvoldoende is.

derde tak

OVERWEGENDE dat de wederpartij verzoekers verzoek om een verblijfsvergunning afwijst op grond dat de aangevoerde factoren geen uitzonderlijke omstandigheden vormen;

De wederpartij motiveert haar beslissing, na de elementen van verzoekers integratie te hebben opgesomd, met een uittreksel uit de rechtspraak van de Raad van State, volgens hetwelk: "de duur van het verblijf en zijn integratie geen uitzonderlijke omstandigheden vormen"; dat in het vervolg van de beschikking zal worden geconcludeerd dat elk argument geen uitzonderlijke omstandigheid vormt;

Uit het bestreden besluit blijkt dat het verzoek om toestemming om te blijven enkel is onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden en niet op basis van zijn aanvraag;

Tot slot zou zij moeten aangeven dat de Vreemdelingendienst de wet toepast zoals die is vastgelegd, en niet onbesliste structurele hervormingen die geen rechtsstaat vormen, zodat zij de uitspraken van staatssecretaris Madhi of de heer De Schutter tijdens de hongerstaking van ongedocumenteerden niet toepast.

ALORS QUE dans un courrier rédigé par le Secrétaire d'Etat à l'asile et la Migration daté du 14 juillet 2021 relatif à la politique de traitement de l'Office des étrangers des demandes d'autorisation de séjour basées sur l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980, il y est pourtant indiqué : " [...] comme c'est actuellement le cas, l'OE regarde chaque dossier de régularisation au fond. Als een dossier ongegrond is, kan de EO altijd beslissen dat het onontvankelijk is. Wat de EO niet doet, is een aanvraag die gegrond is, weigeren op grond van het feit dat deze niet-ontvankelijk is;

De bestreden beschikking is volledig in tegenspraak met deze verklaringen;

Volgens vaste rechtspraak "beschikt de minister of zijn afgevaardigde bij het onderzoek van uitzonderlijke omstandigheden weliswaar over een zeer ruime discretionaire bevoegdheid, die de Raad niet kan vervangen, maar is hij niettemin verplicht zijn beslissing te motiveren en te rechtvaardigen door rekening te houden met

alle specifieke elementen van het hem voorgelegde geval. Deze motiveringsplicht van het bestuursorgaan moet degene tot wie het besluit is gericht, in staat stellen de gronden te kennen waarop het is gebaseerd, zonder dat het bestuursorgaan evenwel verplicht is deze gronden toe te lichten. Het volstaat dus dat het besluit duidelijk en ondubbelzinnig de motivering van de opsteller ervan weergeeft, zodat degene tot wie het besluit is gericht, de motivering ervan kan begrijpen en deze in voorkomend geval in het kader van een beroep kan aanvechten en de bevoegde rechter zijn toezicht op dit punt kan uitoefenen."

Dat de motivering van het bestreden besluit voor verzoeker onbegrijpelijk is in het licht van de verklaringen van de staatssecretaris over de huidige behandeling van aanvragen voor verblijfsvergunningen 9bis ;

Hierin staat dat geen enkele gefundeerde beslissing onontvankelijk zal worden verklaard;

Of verzoeker in zijn verzoek om gegrondverklaring redenen aanvoert, heeft hij inhoudelijk gemotiveerd;

Uit de bestreden beschikking blijkt niet dat met deze gronden rekening is gehouden bij de totstandkoming van de bestreden beschikking;

Het toepassen van de richtlijnen van de staatssecretaris op hongerstakers creëert discriminatie tussen verschillende "mensen zonder papieren";

In feite lijkt het nodig om te stoppen met eten voor de inhoudelijke analyse van een aanvraag voor een verblijfsvergunning;

Dat de tegenpartij voor personen "zonder papieren" die gestopt zijn met eten, afziet van de verplichting om uitzonderlijke omstandigheden aan te tonen zoals gespecificeerd in de brief van 14 juli 2021 ;

Volgens de staatssecretaris moet een claim ongegrond zijn om niet-ontvankelijk te worden verklaard;

De bestreden beslissing bevat echter geen enkel element op grond waarvan verzoeker kan begrijpen waarom de elementen die hij in zijn aanvraag aanvoert, door de vreemdelingendienst niet gegrond worden geacht, zodat deze dienst de aanvraag niet-ontvankelijk kan verklaren;

dat het, gelet op de verklaringen van de staatssecretaris en het bestreden besluit, legitiem is dat eiser niet begrijpt waarom zijn vordering niet-ontvankelijk moet worden verklaard wanneer de gegrondheid van zijn vordering niet in aanmerking wordt genomen;

Dat het bestreden besluit, waarbij zijn aanvraag niet is onderzocht in het licht van de ontwikkelde materiële elementen, blijk geeft van een discriminerende behandeling van zijn aanvraag;

Verzoeker bevindt zich echter in een situatie die vergelijkbaar is met die van de hongerstakers: een illegaal verblijvende vreemdeling die een verblijfsvergunning aanvraagt op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Verzoekster kan niet worden verweten dat zij is blijven eten om dit verschil in behandeling te rechtvaardigen;

De wederpartij heeft derhalve het in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet neergelegde gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel geschonden, naast de in het onderhavige middel bedoelde motiveringsplicht;

zodanig dat de bestreden handelingen intussen nietig moeten worden verklaard en opgeschort.

Vierde tak

INDIEN de tegenpartij de verzoeker beveelt het land te verlaten, wat een bevel tot uitzetting is;

Dat de redenen die zijn aangevoerd voor het bevel om het land te verlaten in alle opzichten identiek zijn aan de redenen die zijn aangevoerd voor de beslissing om verblijf te weigeren met betrekking tot artikel 8 EVRM en het privé- en gezinsleven.

OVERWEGENDE dat rekwirant verwijst naar het eerste onderdeel van het middel.

dat met verzoekers privé- en gezinsleven onvoldoende rekening is gehouden alvorens het bevel om het land te verlaten werd uitgevaardigd, hetgeen in strijd is met artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980;

zodanig dat de bestreden handelingen intussen nietig moeten worden verklaard en opgeschort."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, worden tekortgedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat men moet kunnen vertrouwen op wat men niet anders kan opvatten dan als een vaste gedrags- of beleidsregel van de overheid, zodat de door de overheid gewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd. Het recht op rechtszekerheid is evenwel geen onbeperkt recht en moet onder omstandigheden wijken voor het legaliteitsbeginsel dat de rechtszekerheid en gelijkheid verzekert. De verwachtingen van de bestuurde mogen niet gegrond zijn op een onwettige praktijk en het recht op rechtszekerheid kan aldus niet worden ingeroepen indien dit leidt tot een beleid dat tegen de wettelijke bepalingen ingaat (RvS 30 november 2017, nr. 240.030)

2.3. In zijn eerste drie middelonderdelen richt verzoeker zich tegen de eerste bestreden beslissing.

Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de

Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

In zijn eerste middelonderdeel viseert verzoeker de motivering die betrekking heeft op zijn eerdere 9bis-aanvragen. Verzoeker toont zijn belang daarbij niet aan. Het determinerend motief van deze passage is dat, waar verzoeker meent dat hij door een ‘administratieve impasse’ niet geregulariseerd is geweest en dat de ‘traagheid van de administratieve procedures’ hiervoor gezorgd zou hebben, dit hoe dan ook niet tot gevolg kan hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker. Door opnieuw te wijzen naar het feit dat hij door de lange administratieve termijnen uiteindelijk niet geregulariseerd werd toont verzoeker nog niet aan dat dit standpunt onjuist is. Zijn grief is gericht tegen het niet verlengen van de tijdelijke machtiging die hij meer dan tien jaar geleden had bekomen, en verzoeker kan deze beslissing, die definitief in het rechtsverkeer is, niet langer dienstig aanvechten met het onderhavige beroep.

Het weze herhaald dat, opdat de aanvraag ontvankelijk wordt bevonden en verzoeker wordt toegelaten zijn aanvraag in België in te dienen, hij moet aannemelijk maken dat de omstandigheden die zich tien jaar geleden hebben voorgedaan thans voor hem als buitengewone omstandigheden moeten worden beschouwd, in die zin dat ze het voor hem bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maken om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te doen bij de voor zijn woonplaats bevoegde diplomatieke of consulaire post, zoals de regel het voorschrijft.

Hij stelt ter zake dat in de beslissing van 8 februari 2011 de verwerende partij zijn duurzame lokale verankering heeft erkend, dat zij daarmee zeer duidelijk gegronde verwachtingen heeft gewekt en zij in de thans bestreden beslissing niet uitlegt waarom zij de elementen die in het verleden de ontvankelijkheid van de aanvraag rechtvaardigden dat nu niet langer zouden doen terwijl ze nog verstrekt zijn door de tijd, zodat de motiveringsplicht en het vertrouwensbeginsel geschonden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker deze argumentatie ook reeds in zijn aanvraag had voorgelegd en dat de verwerende partij daarop in de bestreden beslissing het volgende heeft gemotiveerd:

“Wat de bewering van betrokkene betreft dat DVZ reeds in zijn beslissing in 2011 de duurzame verankering van betrokkene in België erkende, dient opgemerkt te worden dat het niet is omdat een aanvraag ooit ontvankelijk werd verklaard, dat dit in de toekomst ook altijd zo zal zijn. Elke aanvraag wordt namelijk apart onderzocht. Het is namelijk zo dat de omstandigheden waarom een aanvraag in het verleden ontvankelijk werd verklaard ondertussen verdwenen of gewijzigd kunnen zijn. Bijgevolg lijkt het logisch dat iedere aanvraag opnieuw dient te worden onderzocht (RVV: arrestnr: 60 173 van 26 april 2011).”

Verzoeker kan alvast niet worden gevolgd waar hij betoogt dat niet werd gemotiveerd over dit element. Verder moet er op worden gewezen dat de beslissing van 8 februari 2011 zich – in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt – niet uitspreekt over de vraag of er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, maar enkel ten gronde vaststelt dat verzoeker ononderbroken in België verblijft sinds 2007, hier duurzaam verankerd is en een werkbefoorte heeft voorgelegd, waarna zij hem een tijdelijk verblijfsrecht toekent op voorwaarde van het voorleggen van een arbeidskaart B. Verzoekers aanname dat zijn duurzame verankering werd aanvaard als een buitengewone omstandigheid, vindt dus geen grond in die beslissing. Het feit dat hem toen een tijdelijk verblijfsrecht onder voorwaarden werd toegestaan ontslaat verzoeker dan ook niet om opnieuw aan te tonen dat hij zich thans in buitengewone omstandigheden bevindt. Zoals de verwerende partij het terecht stelt, zijn buitengewone omstandigheden immers geen statisch gegeven. Een verwijzing naar het vertrouwensbeginsel en verzoekers “gegronde verwachtingen” kan aan deze wettelijke voorwaarde geen afbreuk doen.

Verzoeker betoogt dat het voor hem moeilijk is te begrijpen dat zijn wortels 10 jaar geleden sterk genoeg werden geacht om zijn regularisatie van verblijf te rechtvaardigen, maar niet langer sterk genoeg zijn 10 jaar later, wanneer hij natuurlijk nog sterker in de Belgische samenleving is geworteld en dat hij zich in dit verband heeft beroepen op artikel 8 van het EVRM. Hij wijst op zijn verblijf in België sedert 2005 en stelt dat de verwerende partij stereotiep heeft gemotiveerd dat artikel 8 van het EVRM niet verhindert dat staten hun immigratie regelen en dat daarom het beginsel dat een terugkeer naar het land van herkomst vereist is om een aanvraag in te dienen nooit in strijd is met deze bepaling; terwijl dit ver af staat van de specifieke omstandigheden van het geval.

De Raad herhaalt vooreerst dat in de beslissing van 8 februari 2011 niet werd geoordeeld over de vraag of deze duurzame verankering een buitengewone omstandigheid uitmaakt, hetgeen met de eerste bestreden beslissing wel wordt beoordeeld.

In de eerste bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld dat de elementen van lang verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden. Dit standpunt is in lijn met de rechtspraak van de Raad van State luidens dewelke omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, in beginsel de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar verzoeker hekelt dat de verwerende partij de elementen van integratie principieel uitsluit als buitengewone omstandigheden, gaat hij eraan voorbij dat voorgaand motief van de verwerende partij in wezen de conclusie is van wat eraan voorafgaat. De verwerende partij heeft eerder onderzocht of het privéleven van verzoeker in België van die aard is dat een tijdelijke terugkeer om zijn aanvraag in te dienen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn, in het algemeen, en een schending zou in houden van artikel 8 van het EVRM in het bijzonder. Het begrip ‘privéleven’ doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96). Met het onderzoek naar het privéleven en de werkbefoertes zijn de elementen van integratie en beroepsbekwaamheid meegenomen en niet principieel uitgesloten, zoals verzoeker ten onrechte beweert. Het is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk om, na te hebben vastgesteld dat een tijdelijke terugkeer geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, vast te stellen dat de elementen van het privéleven niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend maar behoren tot de gegrondheid ervan.

Het komt dan ook aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat de beoordeling van zijn privéleven alsnog ondeugdelijk of in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er op dat aangezien verzoeker geen duurzaam verblijfsrecht heeft gehad in België, een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en niet kan worden aangenomen dat er sprake is van een inmenging, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn privé- leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt echter dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM.

Aangezien verzoeker nooit werd gemachtigd tot verblijf kon hij er niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren en moest hij zich bewust zijn van het feit dat hij bij een negatieve beslissing ingevolge een verblijfsaanvraag diende terug te keren (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). In die optiek moet hij dus blijf geven van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen opleveren bij terugkeer.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat:

- verzoeker niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven, noch dat zijn eventuele sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet;
- de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven
- de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk betekent van de eventuele familiale en/of sociale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM ;
- verzoeker in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn sociale banden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

De verwerende partij heeft dus wel degelijk een belangenafweging gemaakt in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat de motieven die de verwerende partij in dat verband aanhaalt in lijn zijn met de rechtspraak van het EHRM, volgens dewelke staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Verzoeker wijst dan wel op het feit dat hij sinds 2005 in België verblijft en in de 17 jaar die hij daar heeft doorgebracht, perfect in de Belgische samenleving is geïntegreerd, maar toont daarmee nog geen uitzonderlijke omstandigheden, zoals hoger omschreven, aan die maken dat een tijdelijke verwijdering alsnog een schending zou inhouden van artikel 8 van het EVRM. Dit klemmt des te meer nu hij niet betwist dat hij in zijn land van herkomst via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn sociale banden in België in afwachting van een (eventuele) terugkeer naar België.

Verzoeker maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk, net zo min als de schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van deze bepaling. Bijgevolg blijkt de schending van artikel 22 van de Grondwet evenmin.

Vervolgens viseert verzoeker het motief aangaande de werkbeloftes:

“Betrokkene haalt in de aanvraag aan te kunnen gaan werken vanaf het ogenblik dat hij over een verblijfsvergunning beschikt en hij legt ter staving werkbeloftes voor een job in België bij [...] dd. 04.10.2021, bij [...] dd. 24.09.2021 en bij [...] dd. 23.09.2021 voor. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Volledigheidshalve merken wij op dat indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg dient aan te vragen. Hij moet zijn gecombineerde vergunning aldus aanvragen via de geijkte procedure via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst op basis van zijn arbeidsovereenkomst een machtiging tot verblijf aan te vragen.”

Verzoeker kan gevolgd worden waar hij betoogt dat het feit dat de arbeidswetgeving een specifieke vergunning vereist om als werknemer te mogen verblijven, geenszins uitsluit dat de beroepsvooruitzichten van de aanvrager een element vormen dat kan bijdragen tot het aantonen van de gegrondheid van het verzoek om verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, maar hij gaat eraan voorbij dat de thans bestreden beslissing niet oordeelt over de gegrondheid van zijn aanvraag, maar over de ontvankelijkheid ervan en dus over de vraag of er buitengewone omstandigheden voor handen zijn waarom verzoeker de aanvraag niet, zoals de regel het voorschrijft, vanuit zijn land van herkomst kan indienen. Eenzelfde vaststelling moet worden gemaakt waar hij verwijst naar een arrest van de Raad dat handelt over de gegrondheid van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat er met zijn betoog verder volledig aan voorbij dat de verwerende partij heeft gesteld dat hij niet aantoont waarom de werkbeloftes hem zouden beletten om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst en dus een buitengewone omstandigheid uitmaken en dit gegeven dus niet principieel wordt uitgesloten. Hij laat dit motief ongemoeid. Waar verzoeker nog betoogt dat het voor hem onmogelijk is om in België een single permit aan te vragen gelet op zijn illegaal verblijf, wijst de Raad erop dat hij daarmee niet aantoont dat de verwerende partij kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet handelt door erop te wijzen dat, indien hij een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij hier wenst te werken, hij hiertoe de nodige vergunningen moet aanvragen via de geijkte procedure.

In een derde middelonderdeel richt verzoeker zijn pijlen op de volgende motieven:

“Betrokkene verwijst verder naar het beginsel van gelijkheid, het non-discriminatiebeginsel en artikel 10 en 11 van de Grondwet. De loutere verwijzing naar het beginsel van gelijkheid, het non-discriminatiebeginsel en artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet vormt echter geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan welke rechten zouden geschonden worden indien hij dient terug te keren naar hun land van herkomst.

In zijn aanvraag verwijst betrokkene naar de recente verklaringen van het kabinet van de staatssecretaris Sammy Mahdi en van de heer Geert Verbauwheide, alsook naar het persbericht dd. 19.07.2021 en de brief dd. 14.07.2021 opgesteld door Sammy Mahdi. Deze verklaringen hadden echter betrekking op de specifieke situatie van de hongerstakers in 2021 en zijn aldus niet van toepassing op betrokkene. Bovendien is de aanvraag van betrokkene onontvankelijk, terwijl de aanvragen van de hongerstakers ongegronde beslissingen betroffen. De elementen uit de aanvraag van betrokkene die behoren tot de gegrondheid van de aanvraag worden in deze fase niet behandeld. Betrokkene verwijst verder naar de uitspraak van mijnheer Olivier de Schutter, bijzonder rapporteur van de Verenigde Naties over de mensenrechten. Wij dienen op te merken dat elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel wordt onderzocht. Uit hetgeen voorafgaat blijkt duidelijk dat betrokkene zich niet in buitengewone omstandigheden bevindt. De aanvraag kan aldus in het land van herkomst gebeuren.

De advocaat van betrokkene wijst op regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) is met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie

hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht."

Verzoeker voert een schending aan van de formele motiveringsplicht en hekelt in essentie dat de verwerende partij zijn aanvraag niet ten gronde heeft onderzocht, terwijl uit de uitspraken van staatssecretaris Mahdi of de heer De Schutter tijdens de hongerstaking blijkt dat geen enkele gegronde beslissing onontvankelijk zal worden verklaard en dat enkel een ongegronde beslissing onontvankelijk kan worden verklaard. Verzoeker voert daarnaast aan dat het toepassen van de richtlijnen van de staatssecretaris discriminatie creëert tussen "mensen zonder papieren". Hij stelt dat het nodig is om te stoppen met eten om de aanvraag ten gronde te laten beoordelen en voorbij te kunnen gaan aan de vereiste van buitengewone omstandigheden. Hij betoogt dat hij zich in een vergelijkbare situatie bevindt aan die van de hongerstakers, namelijk een illegaal verblijvende vreemdeling die een verblijfsvergunning aanvraagt op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en betoogt dat hem niet kan worden verweten dat hij is blijven eten om dit verschil in behandeling te rechtvaardigen. Hij meent dan ook dat het in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet neergelegde gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel geschonden is.

De toezeggingen die door de destijds bevoegde staatssecretaris werden gedaan in zijn schrijven van 14 juli 2021 hadden specifiek betrekking op de groep hongerstakers in wier hoofde in beginsel, omwille van hun verzwakte toestand, buitengewone omstandigheden werden aanvaard. Verzoeker, die erkent dat hij geen hongerstaker is, toont niet aan dat hij zich in gelijkaardige omstandigheden bevindt als deze groep vreemdelingen. De loutere verwijzing naar het feit dat hij ook illegaal is en een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, is immers niet voldoende om dit aan te tonen. Zijn argument dat hem niet kan worden verweten dat hij is blijven eten, doet daaraan geen afbreuk. De Raad kan verder alleen maar vaststellen dat verzoeker in wezen te kennen geeft dat hij de wettelijke voorwaarde van het aangetoond zijn van buitengewone omstandigheden buiten spel wil zetten, terwijl enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van deze in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vastgelegde verplichting (RvS, 9 december 2009, nr. 198.769). De verklaringen van de bevoegde staatssecretaris of anderen kan -naast hetgeen daarover reeds werd gesteld- daar niet anders over doen denken, aangezien het wettigheidsbeginsel primeert en er geen gelijkheid is in de onwettigheid. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de kwestieuze motivering niet deugdelijk is, en evenmin dat de artikelen 10 en 11 van de Grondwet werden geschonden.

Samengevat toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij toont evenmin aan dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

De eerste drie middelonderdelen kunnen niet worden aangenomen.

2.4. In zijn vierde middelonderdeel richt verzoeker zich tegen de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het bestreden bevel is genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en de niet-betwiste vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort en geldig visum.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

Zoals reeds gesteld heeft volgens artikel 8 van het EVRM eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Verzoeker betoogt dat met zijn privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onvoldoende rekening is gehouden alvorens het bestreden bevel werd uitgevaardigd. Hij wijst erop dat de redenen met betrekking tot deze bepaling in alle opzichten identiek zijn aan de redenen die dienaangaande zijn aangevoerd in de eerste bestreden beslissing en verwijst naar het eerste onderdeel van zijn middel. De Raad wijst er vooreerst op dat niet wordt betwist dat verzoeker noch kinderen, noch andere familieleden in België heeft zodat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM of artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verder kan worden volstaan met een verwijzing naar zijn voorgaande bespreking aangaande artikel 8 van het EVRM, waarbij werd geconcludeerd dat een schending van deze bepaling niet is aangetoond.

Gelet op het feit dat verzoeker geen elementen bijbrengt aangaande zijn gezondheidstoestand die een terugkeer in de weg zouden staan, wordt ook op deze grond geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het vierde middelonderdeel is ongegrond.

2.5. Het enig middel, dat geen ruimere draagwijdte kent dan hetgeen hiervoor is besproken, kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. WIJNANTS
---------------------	-------------